

Arrest

nr. 248 800 van 8 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat G. GASPART en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 april 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 2 mei 2019 om internationale bescherming. Op 29 april 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 30 april 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger, geboren in San Salvador. U woonde met uw familie in Apulo, Ilopango tot aan uw vertrek.

In 2013 werd u door uw neef, die lid was van de bende MS13, en andere bendeleden bedreigd omdat een rivaliserende bende in uw woonplaats opereerde. Dit stopte echter toen de bende MS13 de controle over uw wijk overnam. In oktober 2013 studeerde u aan het college Sigpo 21 in Ilopango toen u op weg naar school door twee bendeleden van de Mara 18 langs achteren werd benaderd. Ze zeiden dat u zich niet mocht omdraaien, zeiden dat u daar niet meer mocht komen en bedreigden u met de dood. U stopte dan met school en ging in april 2014 aangifte doen van dit voorval. Sinds dat de bende MS13 de controle over uw wijk had, kreeg u bedreigingen omwille van uw haarsnit en uw kledij. De bendeleden scholden u uit voor 'homo', gooiden stenen en zeiden onder meer dat ze uw haar er zouden afsnijden met uw hoofd erbij en dit aan uw ouders zouden geven. U bent echter heteroseksueel. Deze bedreigingen gingen door tot aan uw vertrek. In mei 2015 kwamen gewapende bendeleden u zoeken toen u op het veld aan het werken was met uw vader, maar hij kon u verstoppen. Ook deden er in die periode geruchten de ronde dat de bende u wilde vermoorden. In juli 2018 kocht u een motorfiets waarmee u in december op de straat mee ging rijden. Tussen december 2018 en april 2019 werd u zo'n 15 à 30 keer verplicht om bendeleden mee te nemen op uw motor en hen af te zetten op een andere plaats. Op 1 april 2019 werd u met uw motor tegengehouden door een bendelid die een wapen op u richtte. U stopte en op dat moment kwam er een tweede bendelid tevoorschijn die u eveneens bedreigde. U moest het bendelid dat u had doen stoppen vervoeren of ze zouden uw motor afnemen. Het bendelid verplichtte u om hem aan de Superselectos af te zetten en toen hij afstapte zei hij dat hij wist wie u was, wie uw familie was en dat u niet naar de politie mocht gaan of ze u anders zouden doden. U ging op 3 april toch aangifte doen van het incident bij de politie.

Op 24 april 2019 bent u met het vliegtuig naar België gereisd. U kwam aan in België op 25 april 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 2 mei 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort; een geboorteakte; een attest van familiale samenstelling; een bewijs van goed gedrag en zeden; een klacht neergelegd bij de politie op 3 oktober 2014; een klacht neergelegd bij de politie op 3 april 2019; een aanvraag tot certificering van de klacht bij het parket op 10 april 2019; de certificering van de klacht door het parket; een USB-stick met twee video's en een foto van een motorrijder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart vooreerst dat bendeleden u dwongen om hen te vervoeren met uw motorfiets (CGVS I, p. 23), hetgeen de aanleiding vormde voor uw vertrek uit El Salvador.

Deze problematiek situeert zich echter geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiair beschermde op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet (reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling) worden toegekend.

Uw verklaringen over het vervoer van bendeleden zijn immers inconsistent en vaag, waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht.

Zo werd u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gevraagd hoe vaak u voor de bendeleden moest rijden waarop u antwoordde dat dit zo'n 15 keer gebeurde (CGVS1, p. 23). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud beweert u echter dat u zo'n 30 keer bendeleden moest vervoeren. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid antwoordde u dat er al zoveel tijd is verstreken dat u het zich niet goed meer kan herinneren en u dus een benadering geeft (CGVS2, p. 5). Gezien de incidenten slechts een jaar geleden hebben plaatsgevonden, is dit echter geen aanvaardbare uitleg.

Gevraagd om over het voorlaatste incident te vertellen, zegt u dat het voorlaatste incident zich zo'n twee à drie maanden voor het laatste incident afspeelde. Tevens zegt u dat dit de voorlaatste keer was, voor het laatste incident dat u het land deed verlaten en geeft u aan dat dit in februari was (CGVS2, p. 4). Er werd dan ook opgemerkt dat u tussen december en februari wel zeer vaak voor de bende moest rijden, zo'n 15 à 30 keer volgens u (CGVS1, p. 23 en CGVS2, p. 5). Na de pauze van het tweede onderhoud vroeg uw advocaat of u mocht terugkomen op uw verklaringen, waarna u uw verklaringen wijzigde en stelde dat het onwaarschijnlijk is dat het voorlaatste incident in februari plaatsvond gezien er dan zoveel zou gebeurd zijn in een zeer korte periode. U verklaarde dan dat het voorlaatste incident zich enkele dagen voor het laatste incident voordeed en niet enkele maanden (CGVS2, p. 8). U beweerde dat u de vraag eerder niet had begrepen omdat u het woord 'voorlaatste' niet had begrepen, hetgeen niet aannemelijk is (CGVS2, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u de vraag wel degelijk had begrepen. Zo verklaarde u dat het voorlaatste incident zich zo'n twee à drie voor het laatste incident had voorgedaan en specificeert u dit laatste incident u had aangezet om het land te verlaten (CGVS2, p. 4).

Daarnaast weet u ook niet met zekerheid te zeggen wanneer u voor de eerste keer een bendelid moest vervoeren. U zegt dat de eerste keer 'misschien' eind december 2018 was, maar gevraagd om daar meer over te vertellen, zegt u dat u het niet weet en u het zich ook niet goed kan herinneren omdat er zoveel keren waren (CGVS2, p. 5). Aangezien verondersteld kan worden dat de eerste keer dat u werd gedwongen om bendeleden te vervoeren een ingrijpende gebeurtenis was voor u, roept het vragen op dat u hier niets over kan vertellen, noch het incident in de tijd kan plaatsen.

Bijkomend is het ook opmerkelijk dat u pas na het laatste incident naar de politie bent gestapt terwijl u, volgens uw verklaringen, daarvoor reeds zo'n 15 à 30 keer voor de bende moest rijden. U zegt dat u pas na de laatste keer aangifte bent gaan doen omdat u bang was om naar de politie te gaan en vermoedde dat de politie geïnfiltreerd was (CGVS2, p. 7). Indien u wel degelijk bang was om naar de politie te gaan en vermoedde dat ze geïnfiltreerd waren, verklaart dit niet dat u wel na het laatste incident aangifte ging doen. Anderzijds hebt u in uw aangifte bij de politie ook niets vermeld over de 15 à 30 keren dat bendeleden moest vervoeren. U zegt dat u bij uw aangifte niets over de eerdere incidenten vertelde omdat er enkel de laatste keer een bedreiging rechtstreeks aan u gericht werd en u toen voelde dat ze u gingen doden, hetgeen niet overtuigt (CGVS2, p. 9). Ook het feit dat u verklaart dat u enkele dagen voor het incident op 1 april eveneens een bendelid moest vervoeren (CGVS2, p. 8), maar dit niet vermeldt bij uw aangifte is zeer vreemd en doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Daarnaast maakt u ook niet aannemelijk dat u werd lastiggevallen door de bendeleden van MS, waaronder uw neef, omwille van uw zogenaamde, u door de bendeleden toegeschreven, homoseksuele geaardheid. U geeft aan sinds 2013 tot aan uw vertrek door de bendeleden uitgescholden en bedreigd geweest te zijn omwille van uw lange haar en kledingstijl waardoor ze meenden dat u homoseksueel was (CGVS1, p. 18). Uw verklaringen hierover zijn echter vaag en weinig concreet. Gevraagd wanneer ze ermee dreigden om uw haar en uw hoofd erbij af te snijden zegt u dat ze het in 2013 was, dat dit doorging tot op heden en dat u steeds deze scheldwoorden te horen kreeg (CGVS1, p. 16). Gevraagd of ze u hebben aangevallen, zegt u dat ze u misschien zijn komen opzoeken of probeerden uit te zoeken waar u woonde, maar dat u de deur niet uitkwam. Dat ze er niet in slaagden om uw woonplaats te vinden is niet geloofwaardig, temeer omdat uw eigen neef ook lid was van de bende en u ook lastig viel. Daarna zegt u dat ze u in 2015 naar het veld kwamen, maar dat uw vader u verstoopt heeft. Gevraagd hoe u dan wist dat ze naar u op zoek waren, zegt u dat ze op dat uur van de dag niet naar daar zouden wandelen en dat er ook geruchten de ronde deden dat ze u gingen vermoorden (CGVS, p. 16). Hierna zegt u echter dat de eerste keer dat u op de hoogte gesteld werd van deze geruchten door een kennis in juli 2015 was, terwijl het incident op het veld volgens u in mei 2015 heeft plaatsgevonden (CGVS, p. 16). Bovendien gebeurde dit incident op het veld in 2015 en geeft u niet aan dat er u hierna nog iets overkomen is omwille de door MS13 aan u toegeschreven seksuele geaardheid. Meer zelfs, het is vreemd dat ze u enerzijds tot op heden bedreigen, maar u wel zouden gebruiken om hen te vervoeren met uw motor. Hoewel u aangeeft dat het om andere bendeleden gaat, gaat het volgens u in beide gevallen over bendeleden van de bende MS13. Geopperd dat het vreemd is dat ze u zouden bedreigen

en tegelijkertijd zouden gebruiken om hen te vervoeren, komt u niet verder dan te stellen dat het allemaal onlogisch kan klinken, maar het wel zo was (CGVS2, p. 10).

Uw verklaringen over het incident in oktober 2013, dat trouwens dateert van meer dan zes jaar geleden, zijn eveneens te vaag om er geloof aan te kunnen hechten. Zo weet u niet wie u bedreigd heeft en hebt u ook het gezicht niet gezien van de twee personen die u bedreigden. Ook waren de bedreigingen volgens uw verklaringen louter verbaal. Gevraagd waarom u pas in april 2014 aangifte bent gaan doen, komt u eveneens niet verder dan te stellen dat u een trauma opgelopen had, bang was en niet meer buitenkwam (CGVS1, p. 20).

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan de genomen beslissing. Uw paspoort, de geboortakte en familiesamenstelling bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit welke niet betwist worden. Dat u een blanco strafblad heeft staat evenmin ter discussie. De inhoud van de klachten die u indiende bij de politie is gebaseerd op uw eigen verklaringen, waardoor er geen bewijskracht aan kan worden toegekend. De klacht van 03.04.19 werd hierboven trouwens reeds besproken. Ook de twee video's en de foto die u neerlegt, kunnen niets veranderen aan de genomen beslissing aangezien de persoon die in deze video's en op de foto voorkomt niet herkenbaar is. Los daarvan wordt in de genomen beslissing niet betwist dat u met een motor reed in El Salvador, maar wel de incidenten die zich hiermee hebben afgespeeld.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/>

[files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf](#) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van

29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpt verzoeker een beoordelingsfout op.

Verzoeker vangt de uiteenzetting van zijn enig middel aan met het geven van een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting over de principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Vervolgens voert hij het volgende aan wat betreft de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde feiten en gebeurtenissen:

“Verzoeker volhardt in zijn verklaringen afgelegd op het CGVS.

Hij heeft bij benadering het aantal keren dat hij benedeleden moest vervoeren en schat dit in tussen 15 en 30.

Omwille van zijn eerdere negatieve ervaring met de bende heeft hij de datum niet gememoriseerd of aangeduid. Bij benadering kan hij eind december wel aanduiden.

Verzoeker volhardt dat hij het woord ‘voorlaatste (in het spaans penultima) niet heeft verstaan. (Zi CGVS II, pp. 8-9). Dit werd expliciet aangegeven door verzoeker en onderzocht met de tolk. ‘Penultimo’ in het spaans is ingewikkelder dan ‘voorlaatste’ in het nederlands. In het frans zijn er twee woorden : ‘avant-dernier’ (dezelfde constructie en logica als in het nederlands) dat gemakkelijk begrijpbaar is en ‘pénultième’ dat waarschijnlijk ook niet door een meerderheid van de franstalige bevolking begrepen zou zijn.*

Het is niet onaannemelijk dat verzoeker het woord ‘penultimo’ niet begrijpt en dus op een vraag antwoorde waarvan hij de strekking niet begreep.

Dit element moet buiten beschouwing worden gehouden bij de evaluatie van de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Dat de chronologie van de daden die meerdere jaren geleden plaatsvonden soms vaag of bij benadering gebeurt, en hierdoor misschien chronologische incoherenties aan het licht komen moet ook voorzichtig worden beoordeeld.

Voor het overige nodigt verzoeker U Raad uit om zijn verklaringen te herlezen en te besluiten dat zij voldoende doorleefd, gedetailleerd en specifiek zijn om te overtuigen.”

Vervolgens stelt verzoeker dat hij reeds het slachtoffer was van bedreigingen van de bende en meent hij dat de ernst van de incidenten die hij in El Salvador ondergaan heeft en de impact daarvan onmogelijk onderschat kan worden en in overweging moet worden genomen, waarna hij verwijst naar de artikelen 48/3, § 2, eerste lid, en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Deze laatste bepaling houdt volgens verzoeker een omkering van de bewijslast in, in die zin dat bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade of bij ondergane bedreiging daarmee, de commissaris-generaal, en na eventueel beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met hervormingsbevoegdheid, het tegenbewijs dient te leveren van “goede redenen” om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoeker betoogt dat, indien geloofwaardig wordt geacht dat hij reeds slachtoffer werd van bedreigingen vanuit de *pandilla*, er moet worden vermoed dat deze bedreigingen opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer, in het bijzonder nu uit de objectieve informatie inzake de situatie in El Salvador blijkt dat deze gebeurtenis een groot risico op toekomstige vervolging met zich meebrengt. Verzoeker wijst op de algemene context in El Salvador die wordt gekenmerkt door een heel hoog niveau van geweld als gevolg van een gewapende strijd tussen bendes (de *maras* of *pandilla's*) onderling en tussen de bendes en de veiligheidsdiensten (politie en leger). De bendes zijn overal aanwezig, zowel in ruraal als stedelijk gebied, en zijn actief in, volgens sommige schattingen, 247 van de 262 gemeentes van het land. Als gevolg van deze situatie en de extreme mate en vormen van geweld dat er op onophoudelijke wijze plaatsvindt, wordt El Salvador door talrijke gezaghebbende organisaties en bronnen beschouwd als een van de meest gewelddadige landen ter wereld. Verzoeker verwijst hiervoor naar de COI Focus “*El Salvador. Situation Sécuritaire*” van 15 juli 2019, waarin een aantal categorieën worden opgesomd van personen die in El Salvador een verhoogd risico lopen om het doelwit te worden van “*bendegerelateerd*” geweld. Onder verwijzing naar deze COI Focus argumenteert verzoeker dat personen die worden gezien als zijnde in overtreding met de regels van de bende of zich verzettend tegen hun gezag als eerste risicocategorie worden genoemd en dat deze personen net als hun familieleden het doelwit kunnen zijn van gewelddadige handelingen, moord of seksueel geweld. De organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, bewaard en in sommige gevallen ook verspreid wordt naar leden van dezelfde bende in andere wijken. Dit uit zich in het feit dat wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt mogelijk het voorwerp uitmaakt van een onderzoek door de heersende bende, die de situatie van deze persoon checkt bij de benedeleden van de kolonie van oorsprong van de betrokkene. Eens men bij de bende als

individueel in een negatief daglicht komt te staan, is de kans dan ook reëel dat deze informatie bewaard wordt en in geval van terugkeer naar El Salvador, van zodra men in contact komt met leden van diezelfde bende, boven komt drijven, aldus verzoeker. Verzoeker betoogt nog dat objectieve informatie bevestigt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden zoals afpersing, wanbehandelingen, belemmering van de persoonlijke vrijheid of zelfs moord, of moord van familieleden, en verwijst hiertoe naar de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 en de update ervan van 9 januari 2020 en naar andere bronnen die deze informatie zouden bevestigen. Verzoeker besluit dat in het licht van deze informatie kan worden aangenomen dat hij een groot risico loopt in geval van terugkeer en acht het, rekening houdende met het bestaan van dit risico, absoluut geen optie om naar El Salvador terug te keren.

Verzoeker wijst tevens op het bestaan van andere elementen en stelt dat terugkeer naar El Salvador een complex gegeven is dat door verschillende factoren kan worden beïnvloed, waaronder zijn profiel. Hij verwijst naar een arrest van de Raad en meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel moet worden toegepast en stelt deel uit te maken "*van de jongeren wiens verzoek om internationale bescherming met verhoogde aandacht dient te worden onderzocht*". Met verwijzing naar de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 en deze van 9 januari 2020 voegt verzoeker verder toe dat zijn verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden. Enkel het IOM meldt dat zij geen weet hebben van personen die na terugkeer problemen ondervonden met de bendes, maar geeft wel toe dat de ondersteuning ingewikkeld is aangezien er regio's zijn die zo onveilig zijn dat zij er zich niet verplaatsen. Daarboven stelt IOM dat zij geen informatie bijhouden in verband met de veiligheidssituatie van terugkeerders omdat vrijwillige terugkeer met ondersteuning enkel gebeurt voor gevallen waar het bestaan van een veiligheidsrisico onderzocht werd en er besloten werd dat er geen veiligheidsrisico bestond. Daarnaast haalt verzoeker aan dat Veronica Reyna stelt dat de personen die terugkeren zich in dezelfde situatie zullen bevinden als andere Salvadoranen, maar dat zij er wel aan toevoegt dat er een verhoogd risico bestaat indien blijkt dat hun koopkracht verbeterd is, wat ook het standpunt is van Karla Rodriguez en een onderzoeker van de UCA en wordt bevestigd door Human Rights Watch. Verzoeker meent dat dit niet tegenstrijdig is met de andere informatie die stelt dat het doorslaggevend risicoverhogend element de perceptie is, in hoofde van de bendeleden die in de wijk van herinstallatie actief zijn, dat de persoon economische middelen heeft. Deze perceptie bestaat volgens verzoeker frequent wanneer iemand uit het buitenland komt en/of er familieleden heeft, wat voor hem het geval is, wat hij bevestigd acht door de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020 waaruit hij vervolgens citeert. Het bestaan van een verhoogd risico in geval van terugkeer blijkt volgens verzoeker heel duidelijk uit de inhoud van het rapport "*Deported to Danger - United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van Human Rights Watch van februari 2020 waarin er monitoring werd gedaan aan moorden en andere bedreigingen of aanvallen van personen die na een verblijf in het buitenland naar El Salvador gedeporteerd worden en dat de informatie van de "*speciale rapporteur van de Verenigde Naties over Mensenrechten*" bevestigt. Verzoeker meent dat bijzonder voorzichtig moet worden omgegaan met de beoordeling van het toekomstige risico dat hij loopt in geval van terugkeer aangezien hij afkomstig is van een van de gevaarlijkste wijken van het land. Verzoeker concludeert dat op basis van deze informatie moet worden besloten dat hij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts haalt verzoeker landeninformatie aan waaruit volgens hem blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes. In die optiek betoogt verzoeker dat ook een hervestiging op een andere locatie in El Salvador hem geen veiligheid kan bieden. Aangezien hij niet behoort tot de hogere sociale klassen, maar tot de lage of middenklasse, is hij niet in staat zich op een plaats te vestigen waar de bendes niet aanwezig zijn (beveiligde wijken) en bij een hervestiging zal hij het voorwerp vormen van een onderzoek door de daar aanwezige bendeleden. Verzoeker citeert uit voornoemd rapport van Human Rights Watch dat volgens hem bevestigt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is. Hij is dan ook van mening dat de specifieke gebeurtenissen die hij onderging in El Salvador ertoe leiden dat hij in geval van terugkeer naar dat land een reëel risico loopt om als gevolg hiervan vervolgd of ernstig geschaad te worden, zonder dat hij zich elders in zijn land van herkomst aan dit gevaar kan onttrekken.

Verzoeker betoogt voorts dat zijn weigering om aan de eisen van de bende te gehoorzamen in zijn plaats van herkomst wordt gezien als een vorm van verzet tegen de bende als semi-autoriteit. Zijn weigering om bij te dragen aan hun werking door hen financieel te ondersteunen vormt volgens hem een gewetenskwestie, waarna hij vervolgens verwijst naar artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet voor wat betreft het begrip 'politieke overtuiging' en artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, waaruit blijkt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren. Hij stelt dat uit verschillende bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneren, zodat zij zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c), van de Vreemdelingenwet vormen. Een vorm van verzet tegen deze autoriteit vormt wel degelijk de uiting van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen, aldus verzoeker, die meent dat de vervolging door de bende die hij als gevolg vreest wel degelijk een vervolging is "*die het vervolg is van een (toegeschreven politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende*". Verzoeker is er dan ook van overtuigd wel degelijk vervolging te vrezen omwille van zijn (toegeschreven) politieke overtuiging, in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève). Minstens maakt hij naar eigen zeggen deel uit van de sociale groep van de personen die zich omwille van gewetensredenen verzetten tegen de bestendiging van de macht van de bendes in El Salvador. Daarnaast vreest hij ook vervolging omwille van zijn toegeschreven seksuele geaardheid, wat verband houdt met het behoren tot een sociale groep.

Ten slotte verwijst verzoeker voor de interpretatie van het begrip "*gewapend conflict*" uit artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 30 januari 2014 in de zaak C-285/12, "*Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*", naar de conclusie van de advocaat-generaal in deze zaak en naar het standpunt van UNHCR. Hij wijst erop dat er in de COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador een compilatie van uiteenlopende analyses over de aard van het geweld wordt aangegeven, maar dat er geen specifieke analyse wordt gemaakt van de kwalificatie van deze situatie ten opzichte van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De notie van gewapend conflict zoals bedoeld in deze bepaling moet volgens hem autonoom worden toegepast en niet naar analogie met de definitie van de notie gewapend conflict in het kader van het internationaal humanitair recht. Hij voert aan dat de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in El Salvador na 2015 sterk evolueerden, dat daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen te hebben over regio's en gebieden en vooral bevolkingen, dat zij ook de directe strijd zijn aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land, dat de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen bendes onderling en tussen de bendes en de overheid, dat de bendes in El Salvador een zekere organisatie kennen en toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren, dat het niveau van het geweld op het niveau of hoger is dan het niveau van geweld in conflictzones, dat het niveau van geweld ook diepgaande gevolgen heeft voor het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking), dat de defensie-minister van El Salvador zelf de veiligheidssituatie in El Salvador als gewapend conflict heeft gekwalificeerd, en dat de GIWPS besluit dat er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in het internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd. Gezien het bestaan van hoge aantallen slachtoffers, het inzetten van het leger tegen de bendes, de gebruikte strategieën en tactieken van zowel de bendes als de overheid, het niveau van organisatie van de bendes, hun effectieve territoriale controle en de impact van de veiligheidssituatie op het leven van de burgers en op het publiek leven in het algemeen, moet volgens verzoeker worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst er nog op dat de ernst van het geweld in El Salvador wordt gedocumenteerd in de informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is, waarschijnlijk zelfs het gevaarlijkste land ter wereld, en dat niemand, behalve de hoogste sociale klassen, aan de invloed en de gewelddaden van de bendes kan ontsnappen.

Hij stelt ook persoonlijke omstandigheden te vertonen die het risico om het slachtoffer te worden van het bendegeweld in El Salvador verhogen. Hij behoort namelijk niet tot de hogere klassen, heeft het land verlaten en zal door de bendes onderzocht worden in geval van terugkeer, heeft in het buitenland verbleven, wat de indruk zal wekken dat hij over voldoende financiële middelen beschikt en van hem

een doelwit zal maken voor afpersing en het daarmee gepaard gaande geweld, was al eerder het slachtoffer van de bendes in El Salvador en maakt deel uit van de groep van de jongeren die bijzonder kwetsbaar is. Om deze redenen meent hij dat hem het statuut van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 (stuk 3);
- het rapport "*Deported to Danger - United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van Human Rights Watch van februari 2020 (stuk 4);
- het artikel "*Political Refugees from El Salvador; Gang Politics, the State and Asylum Claims*" van P.J. McNamara in *Refugee Survey Quarterly*, 2017, n° 36, p. 1-24 (stuk 5);
- het "*Rapport de la Rapporteuse spéciale sur les droits de l'homme des personnes déplacées dans leur propre pays concernant sa visite en El Salvador*" van Nations Unies, Assemblée Générale, Conseil des droits de l'homme van 23 april 2018 (stuk 6);
- het persartikel "*La Fuerza Armada de El Salvador condena el asesinato de cuatro militares*" uit *La Vanguardia* van 29 april 2019 (stuk 7);
- de "*Policy Brief, Gang Violence as Armed Conflict: A New Perspective on El Salvador*" van A. Applebaum en B. Mawby, GIWPS, november 2018 (stuk 8).

2.2.2. Op 14 januari 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus "*El Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020 en de COI Focus "*El Salvador. Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de rechten van verdediging, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij zijn rechten van verdediging geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) de door hem ingeroepen problematiek zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer situeert en geen uitstaans heeft met één van de criteria van het Verdrag van Genève, omdat (B) hem evenmin de status van subsidiair beschermde op basis van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, nu zijn verklaringen over het vervoer van bendeleden inconsistent en vaag zijn, waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht,

omdat (C) hij niet aannemelijk maakt dat hij werd lastiggevallen door de bendeleden van MS omwille van zijn zogenaamde door de bendeleden toegeschreven homoseksuele geaardheid, omdat (D) er geen elementen zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, en omdat (E) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart te vrezen dat hij bij terugkeer naar El Salvador zal worden vermoord. Hij haalt aan dat hij in 2013 door zijn neef, die lid was van de bende MS-13, en andere bendeleden bedreigd werd omdat een rivaliserende bende in zijn woonplaats opereerde. Toen de bende MS-13 de controle over zijn wijk overnam zou dit gestopt zijn. In oktober 2013 zou verzoeker op weg naar school door twee bendeleden van de *Mara 18* zijn benaderd. Ze zouden hem gezegd hebben dat hij daar niet meer mocht komen en hem met de dood bedreigd hebben. Verzoeker zou dan met school gestopt zijn en aangifte hebben gedaan van dit voorval. Ook zou verzoeker sinds de bende MS-13 de controle over zijn wijk had bedreigingen hebben gekregen omwille van zijn haarsnit en zijn kledij. Hoewel hij heteroseksueel verklaart te zijn, zouden de bendeleden verzoeker hebben uitgescholden voor "*homo*", stenen gegooid hebben en (onder meer) gezegd hebben dat ze zijn haar zouden afsnijden met zijn hoofd erbij en dat ze dit aan zijn ouders zouden geven. Deze bedreigingen zouden tot aan zijn vertrek zijn doorgegaan. In mei 2015 zouden gewapende bendeleden verzoeker zijn komen zoeken toen hij met zijn vader op het veld aan het werken was, maar hij zou zich hebben kunnen verstoppen. Ook zouden er in die periode geruchten de ronde hebben gedaan dat de bende verzoeker wilde vermoorden. Tussen december 2018 en april 2019 zou verzoeker zo'n 15 à 30 keer verplicht zijn geweest om bendeleden mee te nemen op zijn motor en hen af te zetten op een andere plaats. Op 1 april 2019 zou verzoeker met zijn motor een laatste keer zijn tegengehouden door een bendelid dat een wapen op hem richtte. Toen hij stopte, zou er een tweede bendelid tevoorschijn zijn gekomen dat hem eveneens bedreigde. Het eerste bendelid zou verzoeker verplicht hebben hem aan de "*Superselectos*" af te zetten en toen hij afstapte gezegd hebben dat hij wist wie verzoeker was, wie zijn familie was en dat hij niet naar de politie mocht gaan, zo niet zouden ze hem doden. Op 3 april 2019 zou verzoeker van dit incident toch aangifte hebben gedaan bij de politie. Op 24 april 2019 zou verzoeker met het vliegtuig naar België zijn gereisd.

Ter staving van zijn verzoek legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn paspoort, een geboorteakte, een bewijs van goed gedrag en zeden, klachten bij de politie van 3 oktober 2014 en van 3 april 2019, een aanvraag van 10 april 2019 tot certificering van de klacht bij het parket, de certificering van de klacht door het parket, een attest van familiale samenstelling en een USB-stick met twee video's en een foto van een motorrijder neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

Het door verzoeker neergelegde paspoort, de geboorteakte en het attest van familiale samenstelling hebben betrekking op zijn nationaliteit, zijn identiteit en zijn reisweg. Dit zijn gegevens die *in casu* niet betwist worden, doch die geen verband houden met de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Dat verzoeker een *blanco* strafblad heeft, staat evenmin ter discussie. Wat betreft de twee video's en de foto

van een motorrijder die verzoeker via een USB-stick neerlegt, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld – en verzoeker betwist niet – dat de persoon die in deze video's en op de foto voorkomt niet herkenbaar is. Moest het hier om verzoeker gaan, dan nog kan hieruit enkel blijken dat verzoeker een motor heeft, doch niet dat hij verplicht is geweest daarmee benedeleden te vervoeren. De klachten bij de politie zijn enkel gebaseerd op verzoekers verklaringen. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoeker twee klachten heeft neergelegd, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze klachten worden vermeld. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing als volgt overwogen wat betreft de klacht die verzoeker op 10 april 2019 bij de politie neerlegde:

“Bijkomend is het ook opmerkelijk dat u pas na het laatste incident naar de politie bent gestapt terwijl u, volgens uw verklaringen, daarvoor reeds zo'n 15 à 30 keer voor de bende moest rijden. U zegt dat u pas na de laatste keer aangifte bent gaan doen omdat u bang was om naar de politie te gaan en vermoedde dat de politie geïnfiltreerd was (CGVS2, p. 7). Indien u wel degelijk bang was om naar de politie te gaan en vermoedde dat ze geïnfiltreerd waren, verklaart dit niet dat u wel na het laatste incident aangifte ging doen. Anderzijds hebt u in uw aangifte bij de politie ook niets vermeld over de 15 à 30 keren dat benedeleden moest vervoeren. U zegt dat u bij uw aangifte niets over de eerdere incidenten vertelde omdat er enkel de laatste keer een bedreiging rechtstreeks aan u gericht werd en u toen voelde dat ze u gingen doden, hetgeen niet overtuigt (CGVS2, p. 9). Ook het feit dat u verklaart dat u enkele dagen voor het incident op 1 april eveneens een bendelid moest vervoeren (CGVS2, p. 8), maar dit niet vermeldt bij uw aangifte is zeer vreemd en doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De Raad besluit dat verzoeker een zekere inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen is de commissaris-generaal van oordeel dat de verklaringen van verzoeker over het vervoer van de benedeleden inconsistent en vaag zijn, waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht. Hij overweegt hierbij als volgt:

“Zo werd u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gevraagd hoe vaak u voor de benedeleden moest rijden waarop u antwoordde dat dit zo'n 15 keer gebeurde (CGVS1, p. 23). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud beweert u echter dat u zo'n 30 keer benedeleden moest vervoeren. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid antwoordde u dat er al zoveel tijd is verstreken dat u het zich niet goed meer kan herinneren en u dus een benadering geeft (CGVS2, p. 5). Gezien de incidenten slechts een jaar geleden hebben plaatsgevonden, is dit echter geen aanvaardbare uitleg.

Gevraagd om over het voorlaatste incident te vertellen, zegt u dat het voorlaatste incident zich zo'n twee à drie maanden voor het laatste incident afspeelde. Tevens zegt u dat dit de voorlaatste keer was, voor het laatste incident dat u het land deed verlaten en geeft u aan dat dit in februari was (CGVS2, p. 4). Er werd dan ook opgemerkt dat u tussen december en februari wel zeer vaak voor de bende moest rijden, zo'n 15 à 30 keer volgens u (CGVS1, p. 23 en CGVS2, p. 5). Na de pauze van het tweede onderhoud vroeg uw advocaat of u mocht terugkomen op uw verklaringen, waarna u uw verklaringen wijzigde en stelde dat het onwaarschijnlijk is dat het voorlaatste incident in februari plaatsvond gezien er dan zoveel zou gebeurd zijn in een zeer korte periode. U verklaarde dan dat het voorlaatste incident zich enkele dagen voor het laatste incident voordeed en niet enkele maanden (CGVS2, p. 8). U beweerde dat u de vraag eerder niet had begrepen omdat u het woord 'voorlaatste' niet had begrepen, hetgeen niet aannemelijk is (CGVS2, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u de vraag wel degelijk had begrepen. Zo verklaarde u dat het voorlaatste incident zich zo'n twee a drie voor het laatste incident had voorgedaan en specificeert u dit laatste incident u had aangezet om het land te verlaten (CGVS2, p. 4).

Daarnaast weet u ook niet met zekerheid te zeggen wanneer u voor de eerste keer een bendelid moest vervoeren. U zegt dat de eerste keer 'misschien' eind december 2018 was, maar gevraagd om daar meer over te vertellen, zegt u dat u het niet weet en u het zich ook niet goed kan herinneren omdat er zovele keren waren (CGVS2, p. 5). Aangezien verondersteld kan worden dat de eerste keer dat u werd gedwongen om benedeleden te vervoeren een ingrijpende gebeurtenis was voor u, roept het vragen op dat u hier niets over kan vertellen, noch het incident in de tijd kan plaatsen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in de verklaringen die hij bij het CGVS aflegde, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker aanvoert dat hij bij benadering het aantal keren dat hij benedeleden moest vervoeren heeft opgegeven en dat hij dit schat tussen 15 en 30 keer, slaagt hij er niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen of te ontkrachten. Dat verzoeker dit aantal tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud schatte op misschien zo'n 30 keer, terwijl hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud aangaf dat dit ongeveer een 15-tal keren is gebeurd, kan niet worden verschoond met de gekunstelde bewering (*post factum*) dat hij dit schat tussen 15 en 30 keer. Daarvoor zijn de incidenten te ernstig en liggen de twee opgegeven cijfers te ver uit elkaar.

Door voorts nog te stellen dat hij omwille van zijn eerdere negatieve ervaring met de bende de datum waarop hij voor de eerste keer gedwongen werd om een bendelid te vervoeren niet gememoriseerd of aangeduid heeft, weerlegt noch ontkracht verzoeker de voorgaande motieven hierover. Verzoeker beperkt zich ertoe te vergoelijken waarom zijn verklaringen vaag waren, doch weerlegt niet dat zijn verklaringen vaag waren, terwijl van hem, zeker gezien de vaststelling dat hij in de klacht die hij bij de politie neerlegde slechts van één incident gewag maakte en niet van de vorige keren dat hij gedwongen werd om met zijn motor benedeleden te vervoeren, kan worden verwacht dat hij meer gedetailleerde en specifieke verklaringen aflegt.

Ook door nog te volharden "*dat hij het woord 'voorlaatste' (in het spaans penultima) niet heeft verstaan*" en een taalkundige uitleg over het Franse woord voor "*voorlaatste*" te geven, zonder evenwel te duiden wat hij dan wel had verstaan en op welke vraag hij dan wel een antwoord had gegeven, weerlegt verzoeker de motieven die daarover in de bestreden beslissing werden opgenomen niet. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven, blijkt uit zijn verklaringen wel degelijk dat verzoeker de vraag had begrepen. Daargelaten de vraag of hij het woord "*voorlaatste*" al dan niet kende, antwoordde verzoeker na de vraag of het correct is dat het incident van de "*superselectos*" het laatste incident was gevraagd om het voorlaatste incident te geven met de wedervraag "*(h)et incident dat daarvoor gebeurde?*" (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 23 januari 2020, p. 3-4). Hieruit kan blijken dat verzoeker twijfelde of hij de vraag goed begrepen had, doch uit de vraag die hij zelf stelde en het antwoord dat hij vervolgens gaf, kan niet blijken dat hij de vraag verkeerd begrepen had. Verzoeker toont alvast niet aan hoe hij de vraag dan wel begrepen had en of dit aannemelijk is.

De voorgaande overwegingen over de vaagheid en inconsistenties in verzoekers verklaringen maken, in combinatie met het gegeven dat verzoeker in de klacht die hij op 10 april 2019 bij de politie neerlegde geen melding maakte van de 15 à 30 keren dat hij in de relatief korte tijdpanne voor het indienen van die klacht gedwongen werd om met zijn motor benedeleden te vervoeren, dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over het vervoer van de benedeleden en de bedreigingen die hij de laatste keer zou hebben ontvangen.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

"Daarnaast maakt u ook niet aannemelijk dat u werd lastiggevallen door de benedeleden van MS, waaronder uw neef, omwille van uw zogenaamde, u door de benedeleden toegeschreven, homoseksuele geaardheid. U geeft aan sinds 2013 tot aan uw vertrek door de benedeleden uitgescholden en bedreigd geweest te zijn omwille van uw lange haar en kledingstijl waardoor ze meenden dat u homoseksueel was (CGVS1, p. 18). Uw verklaringen hierover zijn echter vaag en weinig concreet. Gevraagd wanneer ze ermee dreigden om uw haar en uw hoofd erbij af te snijden zegt u dat ze het in 2013 was, dat dit doorging tot op heden en dat u steeds deze scheldwoorden te horen kreeg (CGVS1, p. 16). Gevraagd of ze u hebben aangevallen, zegt u dat ze u misschien zijn komen opzoeken of probeerden uit te zoeken waar u woonde, maar dat u de deur niet uitkwam. Dat ze er niet in slaagden om uw woonplaats te vinden is niet geloofwaardig, temeer omdat uw eigen neef ook lid was van de bende en u ook lastig viel. Daarna zegt u dat ze u in 2015 naar het veld kwamen, maar dat uw vader u verstoopt heeft. Gevraagd hoe u dan wist dat ze naar u op zoek waren, zegt u dat ze op dat uur van de dag niet naar daar zouden wandelen en dat er ook geruchten de ronde deden dat ze u gingen vermoorden (CGVS, p. 16). Hierna zegt u echter dat de eerste keer dat u op de hoogte gesteld werd van deze geruchten door een kennis in juli 2015 was, terwijl het incident op het veld volgens u in mei 2015 heeft plaatsgevonden (CGVS, p. 16). Bovendien gebeurde dit incident op het veld in 2015 en geeft u niet aan dat er u hierna nog iets

overkomen is omwille de door MS13 aan u toegeschreven seksuele geaardheid. Meer zelfs, het is vreemd dat ze u enerzijds tot op heden bedreigen, maar u wel zouden gebruiken om hen te vervoeren met uw motor. Hoewel u aangeeft dat het om andere bendeleden gaat, gaat het volgens u in beide gevallen over bendeleden van de bende MS13. Geopperd dat het vreemd is dat ze u zouden bedreigen en tegelijkertijd zouden gebruiken om hen te vervoeren, komt u niet verder dan te stellen dat het allemaal onlogisch kan klinken, maar het wel zo was (CGVS2, p. 10).

Uw verklaringen over het incident in oktober 2013, dat trouwens dateert van meer dan zes jaar geleden, zijn eveneens te vaag om er geloof aan te kunnen hechten. Zo weet u niet wie u bedreigd heeft en hebt u ook het gezicht niet gezien van de twee personen die u bedreigden. Ook waren de bedreigingen volgens uw verklaringen louter verbaal. Gevraagd waarom u pas in april 2014 aangifte bent gaan doen, komt u eveneens niet verder dan te stellen dat u een trauma opgelopen had, bang was en niet meer buitenkwam (CGVS1, p. 20)."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Door in het verzoekschrift nog te stellen dat hij deel uitmaakt "van de jongeren wiens verzoek om internationale bescherming met verhoogde aandacht dient te worden onderzocht", zonder dit algemene betoog verder *in concreto* op zijn individueel geval te betrekken, doet verzoeker geen afbreuk aan de voorgaande pertinente vaststellingen en overwegingen.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Nu verzoeker in gebreke blijft de door hem voorgehouden problemen met bendeleden in El Salvador aannemelijk te maken, is zijn betoog dat hij uit hoofde van die problemen deel uitmaakt van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet of dat deze problemen zijn gestoeld op zijn (toegeschreven) politieke overtuiging niet dienstig. Waar verzoeker nog argumenteert dat hij in El Salvador door de nationale autoriteiten geen beschermingsmogelijkheden heeft in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is. Om dezelfde reden is de vaststelling dat er voor verzoeker geen intern vestigingsalternatief zou bestaan evenmin relevant.

Voor zover verzoeker voor de volledigheid nog aanstipt dat zijn verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden, wijst de Raad erop dat op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt, niet kan worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven uiteengezet, toont verzoeker niet aan dat hij naar aanleiding van de door hem aangehaalde incidenten een gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar El Salvador. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zal

ondervinden. Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom hij persoonlijk zou worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het verblijf van verzoeker in België voor de duur van zijn asielpcedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. Overigens heeft verzoeker, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt en door verzoeker niet wordt betwist, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat hij de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.6. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat

voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN